

гдѣто той не отварялъ съ единъ по-остъръ языкъ борбата противъ гръцкото духовенство. Нѣкои отдавали това на неговото гръцко възпитание, на едно ангажироване въ прѣдисловието му къмъ една гръцка граматика, писана и издадена отъ него.

Отъ разговоритѣ които ималъ съ Раковски, въ Цариградъ на Куру-чешме, дѣдо Добровски дошелъ до заключение, че е необходимо да се дѣйствува по-енергически за народното дѣло. Види се, пламенний фанатизмъ на Раковски е йоще повече въодушевилъ Каировия ученикъ и слѣдъ това ний виждами, че той се опѣтва прѣзъ Солунъ въ Бѣлградъ, а отъ тамъ въ Виена, гдѣто и подкача своето „Мірозрѣніе.“ Въ Цариградъ е имало вече печатници. „Цариград. вѣстникъ“ се е издавалъ вече тамъ, но дѣдо Добровски мислѣлъ, че е не-свободно и до нѣкъдѣ опасно да се искаватъ по-смѣли мисли за бѣлгарското възраждане. Така поне той обяснява своето прѣдприятие. „Бѣше ли възможно, казва той, да пишж, че за Бѣлгария е настанжло врѣмето да ѝ се избере князь, и че такъвъ даже се е назначилъ, както писахъ два пѣти, веднѣжъ за Богориди, високия Самоски князь, а други пѣтъ за познатия юнакъ Павля Грамадянина, родомъ отъ Грамада, когото бѣлгаритѣ избрали за свой князь, а Султана потвърдилъ. (Вижъ Мірозрѣніе“, I г. стр. 17 и 51).

Тѣзи двѣ извѣстия, „Мірозрѣніе“ ги заема отъ загребската „Народна новиня.“ Когато се казва, че юнакъ Павелъ Грамадянинъ билъ назначенъ за князь Бѣлгарски, прилага се, че това се дължи, между прочимъ, на нѣкой си сръбски посланикъ Алекси Симичъ, който посредствувалъ да се утвърди мира между бѣлгар. народъ. Бѣлгаритѣ, които били размирени около туй врѣме въ Западна Бѣлгария, се задоволили съ царската милость и се върнжли въ кѣщитѣ си. Князьтъ ни ще стои въ Бѣлгария, а двама свои пълномощници ще държи въ Цариградъ. Споредъ договора на бѣлгаритѣ съ Портата, Бѣлгария щѣла да стане като Сърбия, Молдава и Влашко. Въ Видинъ стигналъ царски комиссаръ Али-Риза-Паша, който щѣлъ да испълни този договоръ.

Г. Добровски се оплаква твърдѣ много отъ мъчнотията, съ която е ималъ да се бори за распространението на своето списание. Прѣди всичко, въ Виена нѣмало бѣлгарски букви. Излѣли биле таквизъ нарочно въ мехатеристеката печатница, нѣмало словослагатели. Съ распровожданъето на списанието се заелъ извѣстния тогава младъ бѣлгаринъ Кириякъ Цанковъ, братъ на Драгана Цанковъ. Печатали сж 1000 броя,